

Hồi 28

Quản Tam Dương Đoạt Tiểu Thiết Mã

Vi Quân Hiệp lắc đầu:

- Tại hạ không thể theo lời các hạ được.

Quản Tam Dương quát mắng:

- Đồ toi com! Chỉ giờ tay một cái là xong, việc gì mà mi sợ? Mi sợ y nuốt tươi mi hay sao?

Vi Quân Hiệp nghĩ đi nghĩ lại. Chàng nghĩ rằng, nếu cự tuyệt Quản Tam Dương tất hẳn sẽ dùng sức uy hiếp mình rồi cũng không yên chuyện. Chi bằng mình nhân cơ hội này giải khai huyết đạo cho Triển đại tiểu thư để nàng đuổi hẳn đi là xong.

Quyết định như vậy, chàng không nói gì nữa, chạy lại bên Triển đại tiểu thư, nhưng chàng vừa đến trước mặt nàng bỗng nghe Quản Tam Dương ở phía sau la lên:

- Con tiểu thiết mã đó nhất định ở trong bọc y, mi chỉ thò tay vào một cái là lấy được ngay.

Vi Quân Hiệp không để Quản Tam Dương nghi ngờ liền hỏi:

- Con tiểu thiết mã đó phải chăng là con ngựa nhỏ xíu đúc bằng sắt? Các hạ lấy nó làm chi?

Quản Tam Dương không trả lời chàng. Hắn cười ha hả ra chiều rất đắc ý.

Vi Quân Hiệp cúi xuống, giờ tay ra đập trúng huyết Khí Hội của Triển đại tiểu thư.

Huyết Khí Hàm trên liền với huyết Khí Hàm dưới bị Vi Quân Hiệp vỗ mạnh một cái.

Huyết đạo Triển đại tiểu thư đang bị phong tỏa lập tức được giải khai.

Bỗng nghe Quản Tam Dương la lên một tiếng quái gở hỏi:

- Thằng giặc con này! Mi làm chi vậy?

Rồi Vi Quân Hiệp cảm thấy phía sau mình có một luồng kinh lực rất mạnh đè ép. Người chàng không tự chủ được, lao phăng về phía trước.

Triển đại tiểu thư đã được giải khai huyết đạo. Nàng chống tay trái xuống, đứng thẳng người lên. Tay phải nàng nắm lấy vai Vi Quân Hiệp, đồng thời tung cả hai chân lên đá vào trước ngực Quản Tam Dương. Các động tác của Triển đại tiểu thư tựa hồ như phát động cùng một lúc.

Vi Quân Hiệp bị nàng nắm tay hất đi, người chàng bay bổng lên không, vừa tung ra xa, vừa bay lên cao cứ quay tròn lòng ốc trên không.

Quản Tam Dương thấy Triển đại tiểu thư đã mau tay hơn mình. Hắn vội thu thế lại, chờ cho hai chân nàng đá tới rồi vận Tam Dương Chân Khí để hất ngược lại. Không ngờ Triển đại tiểu thư tuy mặt mũi cực kỳ xấu xa, song võ công lại rất cao cường, phản ứng cực kỳ mau lẹ.

Trong lúc vội vàng, nàng phóng hai chân đá cốt để đánh ra chiều trước, không cho đối phương kịp động thủ. Khi nào nàng lại không hiểu, nếu hai chân mình đụng vào người đối phương tất bị thất bại? Vì thế mà chân trái phóng ra trước, chân phải phóng ra sau đập vào chân trái rồi thuận thế đập mạnh xuống đất phóng ra ngoài xa nhanh như tên bắn.

Diễn biến này ra ngoài suy tính của Quản Tam Dương. Hắn la lên một tiếng quái gở rồi tung mình đuổi theo.

Triển đại tiểu thư vừa đứng vững liền lập tức vung tay phải ra, tay nàng đã xô Kim Vị Sáo vào rồi, thừa cơ Quản Tam Dương đang xông lại, nàng xoay tay chụp tới.

Quản Tam Dương dường như quên mất Kim Vị Sáo cực kỳ lợi hại, hắn xông bừa vào. Mắt hắn thấy ánh vàng rực như cầu vồng đang chụp tới mình, liền rú lên một tiếng, nhảy xéo sang bên.

Lúc này Vi Quân Hiệp đang lộn vòng ở trên không, nhưng đã chậm lại. Chàng vung vẫy tay chân để đáp xuống, Quản Tam Dương chạy thế nào lại trúng chỗ chàng đang hạ mình xuống.

Bỗng nghe Triển đại tiểu thư lớn tiếng la gọi:

- Thằng nhỏ kia! Ra tay đánh hắn đi!

Giả tỷ Vi Quân Hiệp cứ động thủ, Quản Tam Dương cũng không đánh lại, chỉ cốt sao chàng đừng chạm vào mình Quản Tam Dương thì luồng Tam Dương Chân Khí của hắn cũng chẳng làm gì được.

Triển đại tiểu thư vì cảm kích Quân Hiệp đã giải khai huyết đạo cho mình nên mới lên tiếng cảnh tỉnh chàng.

Nhưng Vi Quân Hiệp đột nhiên thấy Quán Tam Dương lạng người đến chỗ mình đang hạ xuống thì chàng đã sợ hết hồn, không còn tự chủ được nữa. Tuy chàng nghe Triển đại tiểu thư chỉ điểm cho mà chàng vẫn ngẩn người ra, không dám động thủ.

Quán Tam Dương cười ha hả, thò tay ra nắm lấy lưng Vi Quân Hiệp.

Quán Tam Dương người cao lêu nghêu. Hắn nắm được Vi Quân Hiệp rồi nhưng tay vẫn không hạ thấp xuống.

Vi Quân Hiệp bị hắn giữ lơ lửng trên không, cao chừng một trượng. Người chàng nhũn ra không còn một chút khí lực nào hết.

Quán Tam Dương cười ha hả:

- Thằng lỏi con này! Ta còn nợ mi một món. Nếu vừa rồi mi nghe lời ta, thì thành ra ta bị nợ mi hai món. Thằng lỏi con ngu ngốc kia! Quán mỗ mà thiếu mi hai món nợ thì mi tiêu xài cả đời cũng không hết. Nhưng vừa rồi mi lại trở mặt phản lại ta, thế là món nợ trước cũng xóa toẹt. Mi thử nghĩ coi! Nếu ta quật mi xuống thì cái mạng mi sẽ ra sao?

Quán Tam Dương dứt lời, lại nổi lên một tràng cười the thé nói tiếp:

- Mi chết đến nơi rồi, luồng Tam Dương Chân Khí của ta hất ra thì thân mi tan nát. Mi rớt xuống đất thì chỉ còn là đồng máu thịt bầy nhầy, không còn ra hình người nữa.

Vi Quân Hiệp nghe tới đây, người chàng run lên bần bật, nói không ra lời.

Chàng bỗng thấy Quán Tam Dương đột nhiên hạ thấp tay, chàng tưởng chừng như hấn sắp liệng mình xuống đất.

Giữa lúc nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng Triển đại tiểu thư lên tiếng quát:

- Khoan đã!

Vi Quân Hiệp lập tức cảm thấy người chàng tự nhiên dừng lại, chàng mở mắt nhìn xuống thì thấy mình chỉ còn cách mặt đất chừng hai thước.

Triển đại tiểu thư nói:

- Ta xem chừng mi rắc rối quanh đi, quần lại cũng chỉ vì con tiểu thiết mã này phải không?

Quán Tam Dương đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Sở dĩ ta không ở nguyên trên đảo Hắc Vân tại Nam Hải để hưởng phúc, lần mò đến đây cho bọn tiểu bối, hậu sinh khinh nhờn chẳng qua chỉ vì con tiểu thiết mã đó mà thôi.

Triển đại tiểu thư cười lạt nói:

- Ta xem bộ dạng ngươi cũng chẳng đáng gì cho ta đối phó, thôi ngươi hạ gã xuống để ta cho ngươi con tiểu thiết mã ấy.

Quản Tam Dương nói:

- Ngươi phải cho ta trước rồi ta mới hạ gã xuống.

Triển đại tiểu thư thò tay vào bọc móc ra một con tiểu thiết mã to bằng nắm tay quăng cho Quản Tam Dương.

Quản Tam Dương giơ tay đón lấy. Hắn xem qua một lượt rồi nổi lên một trận cười sung sướng, từ từ hạ Vi Quân Hiệp xuống. Hắn chồm môi hú lên một tiếng lanh lảnh.

Bỗng tiếng vó ngựa dồn dập. Nhìn ra thì là một con lừa chạy như bay tới nơi.

Quản Tam Dương tung mình nhảy tót lên lưng lừa, gia roi cho lừa chạy. Tiếng vó lừa pha lẫn với tiếng cười không ngớt. Chớp mắt đã chẳng thấy tăm tích Quản Tam Dương đâu nữa.

Vi Quân Hiệp thấy Quản Tam Dương đi rồi mới thở phào một cái nhẹ nhõm.

Triển đại tiểu thư cất tiếng hỏi:

- Ngươi không việc gì chứ?

Vi Quân Hiệp ra chiều bẽn lễn đáp:

- Đa tạ Khổng phu nhân đã cứu cho. Vì tại hạ mà phu nhân phải mất con tiểu thiết mã. Tại hạ rất lấy làm xấu hổ. Tại hạ trước cũng có một con như thế, nhưng tiếc rằng đã cho người ta mất rồi, nếu không thì xin để tặng Khổng phu nhân.

Triển đại tiểu thư bất giác ngẩn người ra hỏi:

- Ngươi cũng có một con tiểu thiết mã ư? Chắc không phải như vậy đâu? Ngươi lấy nó ở đâu về?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Mới đây Quản Tam Dương ước hẹn mời một số cao thủ võ lâm đến họp tại một tòa cổ thành. Trong tòa cổ thành này đã phát sinh nhiều việc quái dị. Hôm ấy, Lôi gia trang chúa ở Ngạn Bắc là Lôi Đại Khuê bị chết trong tòa cổ thành đó. Con tiểu thiết mã của tại hạ là ở trong tay Lôi Đại Khuê rớt ra, rồi tại hạ lượm được.

Triển đại tiểu thư sững sốt, tựa hồ như nghe được một câu chuyện kinh hãi nhất trần gian. Nàng biến đổi sắc mặt mấy lần rồi hỏi dồn:

- Quản Tam Dương đã mời những ai đến họp tại tòa thành đó?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Hôm ấy có Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U, Chương môn phái Hoa Sơn là Tử Kim Thần Long Dương Phát, giáo chủ Thiên Thân Giáo ở Võ Di, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ...

Vi Quân Hiệp cứ kể tên một người thì nét mặt Triển đại tiểu thư lại xám đi một phần. Những người Vi Quân Hiệp kể ra cố nhiên là những tay cao thủ bậc nhất của các phái chính, tà, thanh danh họ đều đã lừng lẫy trong võ lâm. Nhưng đối với võ công Triển đại tiểu thư thì những người đó chưa vào đâu. Vậy mà những tên tuổi này đã làm cho nàng kích động ghê gớm đến thế, thì chắc là bên trong phải có chuyện gì bí ẩn.

Vi Quân Hiệp ngần ngừ một lát rồi hỏi:

- Khổng phu nhân! Phu nhân khó ở chẳng?

Triển đại tiểu thư hỏi lại:

- Ô! Có bấy nhiêu người thôi sao?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Còn một người nữa...

Triển đại tiểu thư đột nhiên gượng cười hỏi:

- Chắc là Chương môn phái Thanh Thành, Thiên Ngô lão nhân phải không?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Phải rồi! Té ra phu nhân biết trước có Thiên Ngô lão nhân trong đám này.

Sự hiểu biết của Triển đại tiểu thư đã không khiến cho Vi Quân Hiệp ngạc nhiên. Vì những câu chuyện dọc đường chàng bị Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ đưa vào cổ thành, kế tiếp xảy ra bao nhiêu việc quái dị, rồi lúc ra khỏi tòa thành, chàng lại bị một người giống như Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ che mặt đùa cợt chàng. Sau chàng may được Triển Phi Yên dẫn chàng ra khỏi tòa cổ thành. Triển Phi Yên đối với vụ này dĩ nhiên biết tường tận hơn, và chắc nàng đã thuật lại cho Triển đại tiểu thư nghe.

Triển đại tiểu thư lẩm bẩm một mình:

- Té ra họ điều tra vụ này, thật không phải là chuyện dễ.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Ai điều tra vụ gì?

Triển đại tiểu thư vội đánh trống lảng:

- Chả có chuyện chi hết. Con tiểu thiết mã đó người đã cho ai?

Vi Quân Hiệp khó nghĩ quá. Chàng đã tặng con tiểu thiết mã đó cho Triển Phi Ngọc, nếu giờ nói ra thì tất Triển đại tiểu thư lấy quyền làm chị cả bắt buộc Triển Phi Ngọc giao lại cho mình. Hơn nữa, Triển Phi Ngọc lại là người ôn nhu tất sẽ bị cưỡng đoạt.

Vi Quân Hiệp thấy Triển Phi Ngọc dường như rất thích con tiểu thiết mã ấy, nếu nàng bị đoạt mất chắc là sẽ buồn rầu lắm. Vậy nên chàng ấp úng chẳng biết trả lời ra sao với Triển đại tiểu thư.

Triển đại tiểu thư thấy Vi Quân Hiệp ngần ngừ thì trong lòng nóng nảy liền bảo:

- Người nói hay không cũng chẳng quan trọng gì? Có điều ta dặn người là không được hở môi với ai. Nếu người không kín tiếng thì người giữ con tiểu thiết mã đó sẽ mắc phải cái họa sát thân đấy!

Vi Quân Hiệp kinh hãi hỏi:

- Sao?

Triển đại tiểu thư nhắc lại:

- Người đó sẽ phải họa sát thân. Người không thấy Quán Tam Dương vừa mới bức bách ta đấy ư? Ta dám quyết rằng cuộc đại hội trong tòa cổ thành đó nhất định có một người bí mật phải không?

Vi Quân Hiệp la lên:

- Phải rồi! Lôi Đại Khuê vừa bị hạ sát, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ cũng bị chết luôn. Còn có một người che mặt hành động rất là quái dị...

Triển đại tiểu thư đột nhiên nắm lấy tay Vi Quân Hiệp rít lên hỏi:

- Người che mặt! Người che mặt đó mặt mũi thế nào?

Vi Quân Hiệp bị nàng nắm chặt quá vội la lên:

- Phu nhân mau buông tay ra! Người đó đã che mặt thì tại hạ còn biết mặt mũi như thế nào được?

Triển đại tiểu thư là người thính nóng như lửa. Lúc hốt hoảng nàng biết mình đã hỏi một câu vô lý liền hỏi lại:

- Người gã thế nào?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Người y hao hao giống Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ đại hiệp.

Triển đại tiểu thư giọng run run tỏ vẻ xúc động hỏi:

- Người... gặp y rồi ư?

Vi Quân Hiệp ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ đã giao thủ với y!

Triển đại tiểu thư lăm lét ngó Vi Quân Hiệp hỏi:

- Người... không sợ ư?

Vi Quân Hiệp thấy vẻ mặt nàng kỳ dị, thì biết ngay người che mặt bí mật này là một nhân vật phi thường. Chàng liền đáp:

- Tại hạ vốn chẳng biết y là ai nên cũng không sợ gì cả.

Triển đại tiểu thư thở phào một cái nói:

- Từ này trở đi, người đừng đem chuyện người che mặt nói với ai nghe chưa?

Vi Quân Hiệp thấy nàng dặn dò cẩn kẽ thì biết bên trong hẳn có nguyên nhân trọng đại, liền đáp:

- Tại hạ hiểu rồi!

Triển đại tiểu thư nói:

- À quên! Ta hỏi người đến đây làm chi!

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ đến đây tìm Diệu Cô!

Triển đại tiểu thư lại hỏi:

- Người cần kiếm mẫu thân ta có việc gì?

Vi Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ muốn đến hỏi bà về lai lịch một người.

Triển đại tiểu thư hỏi:

- Thế sao ngươi chưa vào ra mắt mà lại còn đứng ngơ ngẩn ngoài này?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ đã gặp bà rồi, nhưng...

Triển đại tiểu thư tức mình nói:

- Ngươi nói gì thì nói mau đi, cứ ấp a ấp úng làm gì mãi vậy?

Vi Quân Hiệp thở dài đáp:

- Tam cô nương gặp điều bất hạnh. Nên Diêu Cô cùng Nhị cô nương đi kiểm thi thể y rồi.

Triển đại tiểu thư hét lên một tiếng rồi đột nhiên giơ tay lên quét ngang mặt Vi Quân Hiệp. Một luồng kinh phong ập tới, hất chàng ngã lăn ra. Võ công chàng kém cõi mà Triển đại tiểu thư lại phát chưởng khá mạnh, nhưng nàng không có ý đánh trúng người chàng, và chỉ muốn hất chàng ngã mà thôi.

Triển đại tiểu thư quát hỏi:

- Ngươi dám nguyên rửa tam muội ta ư?

Vi Quân Hiệp vội đứng lên đáp:

- Đúng thế chứ có phải tại hạ nguyên rửa đâu.

Triển đại tiểu thư đứng thộn mặt ra rồi nói:

- Nếu vậy thì Quản Tam Dương là kẻ thù giết chết em ta ư?

Vi Quân Hiệp tìm cách chống chế, không dám thuật lại câu chuyện xảy ra ở dọc đường.

Triển đại tiểu thư nhíu cặp lông mày rậm lại hỏi:

- Y còn đủ sức chống được ba ngày, làm sao chết ở dọc đường được?

Vi Quân Hiệp ngập ngừng đáp:

- Hoặc giả Tam cô nương trong người không được khỏe nên không chống nổi thương thế.

Triển đại tiểu thư mắng ngay:

- Thúi lắm! Thúi lắm! Y được song thân ta rất sủng ái. Y mới ra đời chưa được mấy ngày, song thân ta lần mò khắp bốn bể tìm linh dược, tiên đan ngày đêm tẩm cho y. Vì thế

mà gân cốt y rất cứng mạnh, trên đời ít người bì kịp. Tuy bị Tam Dương Chân Khí chấn động bị thương nhưng y nhất định có thể chống được ba ngày. Dù có gặp người khác đánh thêm, chưa chắc y đã chết được.

Vi Quân Hiệp khẽ hỏi:

- Nếu... y bị ngã ngựa thì sao?

Triển đại tiểu thư đáp:

- Ngã ngựa cũng không chết... Sao? Y bị ngã ngựa ư?

- o o o -